

Per favor, que també descansin els paus

Uns grans magatzems de París han iniciat un costum ple de *politesse*: quan algun o alguns clients entren en una secció, tots els empleats aplaudeixen. És difícil de saber si això és un indicatiu de la crisi general o un esforç per millorar la convivència.

És difícil perquè es tracta d'un fet que es va escampant en àrees molt distintes: la multitud belga que va presenciar el trasllat de les restes del rei Balduí, en tot el seu recorregut funerari, va aplaudir el pas de la comitiva.

A mi, aquesta novetat, em sobta molt, no me'n sé avenir i em causa mal efecte. Fa temps, vaig manifestar aquesta opinió en un article publicat arran de la mort de Montserrat Roig. En sortir el fèretre per carregar-lo a la furgoneta, els assistents —n'hi havia moltíssims— van dedicar-li una ovació extraordinària. Em vaig quedar de pedra, perquè el meu sentiment no era d'entusiasme, sinó de profunda pena. M'incli-

nava a un silenci íntim, respectuós, per una pèrdua que m'afectava molt.

Com que, de vegades, els mots són plens de subtileses, recordo que en tornar a casa, vaig consultar alguns diccionaris. Perquè sóc dels qui creuen que les paraules serveixen per a expressar idees i sentiments, sense que hi valgui introduir-hi modificacions al gust de cadascú. Si ho féssim, acabaríem per convertir la relació oral en un veritable galimaties.

En castellà, per ara, aplaudir significa “dar palmadas de entusiasmo o aprobación. Elogiar la conducta de algúen”. I en català, vol dir: “Batre de mans en senyal de viva aprovació, d'entusiasme”.

A parer meu, cap d'aquestes definicions no lliga amb la tristesa d'un sepeli. A més, si conti-

nuem per aquest camí, vindrà un dia que xiurarem els morts que no ens agradin. O que farem donar voltes d'honor al pati de la funerària, als morts mereixedors de les nostres simpaties.

I si resultés que algun d'antipàtic se n'hagués anat d'aquest món a causa d'una peculiar actuació mèdica, potser el públic demanaria la concessió d'una orella del difunt al metge.

En l'extrem oposat de la peripècia humana podria ocórrer que en el transcurs d'un part, a un dels representants familiars li donés per tirar pedres a la criatura, perquè li hagués sortit un nas lleig com el de l'oncle Daniel, en comptes d'inclinar-se per l'altra branca de la parentela, distingida per gaudir d'uns perfils gairebé grecs.

Pere Calders